

Textilkonstnär | Flurens kulturstipendiat 2015

Barbro Ager sorterar ständigt sina knappar. Det kan inte vara lätt när man har 800 000.

FOTO: AMANDA NORGREN

Svampar är ett återkommande motiv i Barbro Ager's konst.

Barbro Ager
Gör: Textilkonstnär
Ålder: 71
Familj: Sambon Simon, tre barn och sex barnbarn
Bor: Långhed, men ursprungligen från Stockholm
Aktuell: Flurens kulturstipendiat 2015

Barbro Ager formgav Emigrantmuseet på Ol-Andersgården tillsammans med Leif Nordlöf.

Inspirationen bara kommer

ALFTA För Barbro Ager fanns det aldrig något annat. När hon var tolv år bestämde hon sig för att bli textilkonstnär. Även om yrkesvalet var enkelt har livet fört henne till oanade platser.

När man kliver in genom dörren till det grå huset i Långhed möts man av tyger i alla sorters färger och material.

Bakom de drömska konstverken om liv och död, lek och fantasi vittnar de gamla väggarna om en lång historia.

Huset är en gammal handelsbod från 1800-talet.

Här bor konstnären Barbro Ager, en kvinna med silverfärgat hår och vänliga bruna ögon. På bordet i ateljén ligger små tygbitar utspridda och runtomkring i huset

hänger lapptäcken, kläder och textiltryck.

Den gråa himlen och det småduggande regnet gör sommardagen dyster. Men inne hos Barbro är det sol, eller i alla fall färgsprakande.

– Färgerna är en del av mitt signum. Jag jobbar med tempererade färger och har alltid velat färga saker själv, berättar hon.

För Barbro är konsten så självklar. Vid tio års ålder ville hon bli lumpsamlare efter att ha följt med mamma till skräddaren, som gav henne provlappar. Senare, tolv år gammal, gick det upp för henne att hon skulle bli textilkonstnär och som 14-åring började hon praktisera på NK:s franska damskrädderi.

– Det var där alla fina tanter gick och sydde sina kläder, berättar Barbro.

När Barbro fyllde 18 år

började hon på Konstfack i Stockholm där hon under fem år specialiserade sig på textiltryck. Sedan dess har det bara rullat på. Barbro har bland annat illustrerat böcker, lett kurser, drivit galleriverksamhet, haft utställningar, fått olika stipendier och föreläst.

Något hon håller extra kärt är mötet med Astrid Lindgren som hon träffade när hon gjorde lapptäcken till neonatalavdelningen på Astrid Lindgrens sjukhus.

– Astrid Lindgren kom på invigningen, hon var så gammal så invigningen kunde inte vänta tills hela sjukhuset var klart. Jag fick gå och hålla henne i hand och visa mina täcken och hon berättade om sitt liv och sina minnen, berättar Barbro.

Listan över Barbros meriter är längre än så. Förra sommaren ställde hon ut si-

"Astrid Lindgren kom på invigningen. Jag fick gå och hålla henne i hand och visa mina täcken."

na lapptäcken i en 1300-tals kyrka i Holland, hon har en samling på 800 000 knappar och 2003 formgav hon Emigrantmuseet på Ol-Andersgården i Alfta tillsammans med konstnären Leif Nordlöf.

– Idén bakom museet bygger på ett lapptäcke som jag hittade när jag var i Amerika. Det tillhörde en kvinna som föddes här på 1820-talet och som åkte till Amerika 1847, berättar Barbro.

Livet som konstnär har inte alltid varit lätt, speciellt

inte ekonomiskt. Barbro är tacksam för alla de stipendier hon har fått tagit emot genom åren. Men som sagt: vad gör man inte för konsten?

– Det har aldrig funnits något annat för mig, berättar Barbro med djup övertygelse.

Hur kan man vara så säker? Men Barbro är säker, om något, och inspirationen bara kommer till henne. Hon har aldrig behövt leta efter den.

Motiven i hennes konst har kommit och gått under åren. När hon ställde ut i konsthallen i Bollnäs 2011 var det svamparna som var i fokus. I en tryckserie speglade de födelsen, livet och döden. Ett annat motiv, som fanns med henne redan under tiden på Konstfack och som hela tiden återkommer, är grenarna

som spretar åt olika håll.

– Min bror kallar dem för gammelbuskarna, berättar Barbro och skrattar.

I dag bor Barbro i Långhed tillsammans med sambon Simon. Hur hon hamnade här vet hon inte riktigt. Det började med att hon hittade huset på nätet och nu har hon blivit kvar i 16 år.

– Man vet aldrig vart livet tar en, konstaterar Barbro och hon själv är ett levande bevis.

Nu drömmer hon om att göra en retrospektiv utställning från olika epoker av sitt liv.

– Jag saknar aldrig sysselsättning. I min ålder kanske man snarare skulle göra sig av med lite grejer, säger Barbro.

Amanda Norgren

0278-275 00
amanda.norgren@mittmedia.se

Evenemang | Byar bjöd in besökare

Fullt fart på Skogens dag

FLUREN Solen sken över besökarna när skogsbyarna Harsa, Sidskogen, Fluren, Långbo, Svedbovallen och Håstberg bjöd in till Skogens dag.

Varje år bjuder byarna i skogen in till Skogens dag. En av byarna är Fluren, där det i början av 1900-talet fanns en ångsåg som utgjorde Undersviks sockens största industri. 1945 lades sågverket ner och byn övergavs. Byn köptes av Tor Wådells pappa 1925 och är numera en privat anläggning.

– Men vi öppnar den en dag varje år, säger Tor Wådell, som för tillfället tar emot ägarna till vackra gamla veteranbilar som ställer upp sig på rad på gårdsplanen.

Emellanåt bjuder han även barnen på skjuts i sin välskötta T-Ford från 1925.

En bit bort ligger verkstaden där besökarna bjuds på biobesök med bland annat filmen "Guldkorn

Många veteranbilar fanns på plats på Skogens dag i byn Fluren.

från 1945". Bredvid ligger linnskåkten, där Victor Broman visar för Lena Skoglund hur linet togs om hand förr i tiden.

Hon tycker det är roligt att få möjlighet att se den vackra byn på nära håll.

– Det är väldigt intressant, och roligt att de öppnar upp

så att allmänheten kan gå och titta.

Sören Jonsson är en erfaren spåntaksläggare som för dagen visar hur spånet spåntas. Han har hjälpt länsstyrelsen att lägga spåntak på äldre byggnader i 30–40 år. Numera läggs spåntat spån mest på min-

dre smedjor och gamla timmer hus, berättar Sören.

– På stora hus blir det för dyrt och det håller inte så länge.

Mitt på dagen kallar Tor Wådell på allas uppmärksamhet. Då delades priser ut till veteranbilsägarna.

Sören Jonsson visar hur man spåntar spån till tak.

Kenneth Persson från Delsbo fick priset för finaste förkrigsbilen för sin Dodge Victory från 1928.

Priset för den gulligaste veteranbilen gick till Hasse Siggstedt för hans Lloyd 400 från 1955. Den finns det inte längre så många av dem

kvar av på marknaden, berättar Hasse.

– Jag har kvittot kvar från när bilen köptes 1955. Då kostade den 5000 kronor.

Text & Foto
Monica Wikström
0651 58 50 32
monica.wikstrom@mittmedia.se

Grattis gumman!
Du kommer alltid vara
pappas lilla flicka.

Tiden går fort. Tack för att vi får vara med och fira dina stora dagar! Uppvakta dina nära och kära - i tidningen, på nätet och nu även i mobilen.

Sätt in din annons på:
helahalsingland.se/familj

LJUSNAN

IDAG KL. 9.30
STARTAR DEN
STORA
SOMMAR-
REAN!

LÅNGGATAN 3 • EDSBYN
0271-200 93

Skoaffär'n